

SZAMOS MARIANN

Lehetne

Egyetlen kanál cukor, vagy legalább egy fél, nem feltétlenül minden reggel, hanem mondjuk minden másod- vagy harmadnap... A férje, Miklós szoktatta rá a napi két kávéra, szerette maga elkészíteni, Éva pedig szerette nézni, ahogy tesz-vesz a konyhában, amíg ő az asztalt hozza rendbe. Szerette, ahogy lassan issza a kávéját, olvassa a reggeli újságot, és minden olyan megnyugtató körülötte.

A porcelánkészlet, amelyből tizenhat éves kora óta itta a reggeli teát a nagypajával, majd a napi két kávé a férjével, nem süllyedt el a nappali kredencének üveglapja mögött, hanem a konyhában kapott helyet, a kis üveges szekrény egyetlen polcán. Azon a törött darabon sem adott túl, amit azon a májusi estén Miklós, haragjának kavargó tüzeiben, véletlenül a földre sodort. Azonnal megbánta, hogy nem kérdezte meg, mint legelőször, és a beleegyezése nélkül ment el az orvoshoz, később pedig már azt sajnálta, hogy utólag mégis elmondta...

A porcelánkészlet és a reggeli kávé szertartása megmaradt. Egy óra reggelente, amikor a múlt szótlanságai még nem mutatkoznak. Ilyenkor csak a keze dolgozik, és a szemé az egyre világosabb ablakból az utcát fürkészi.

A kisfiú lassan indul el a még járatlan hőszőnyegen, szinte hallani lehet, ahogy az éjszaka jégkamrájában összesűrűsödött pelyhek ropognak a talpa alatt. Barna bundás sapkája elfedi ragyogó szőke dróthaját. Aranyos gyerek: apró orral, pufók orcákkal és huncutul mosolygós szájjal. Mindig erősen löki meg a kaput, de amint kint van az utcán, mozdulatai erőtlenné válnak. Talán még nem békült meg az új helyzettel... Vajon honnan költözhettek ide?

Mostanában egyre gyakrabban gondolt rá, hogy neki is lehetett volna egy fia, mint ez a szőke gyerek, vagy legalább egy hozzá hasonló, hiszen kétszer is megkapta a lehetőséget, de egyszer sem élt vele. Egyre gyakrabban motoszkált a fejében: igenis lehetett volna egy aranyos kislány neki is, aki ugyanígy mehetne iskolába, de hozzá jönne haza tanítás után. Egy hang azonban azt súgta neki, akkor sem vállalt volna gyereket, ha Miklós életben marad.

Mire a kisfiú a sarokhoz ér, lefő a kávé, minden a helyén van. Félig tölti a csészét a feketén gőzölgő itallal, majd hozzáönti a langyos tejet. A kiskanalat a kristálycukorba mélyeszti. Egy fél kiskanál... vagy inkább egy egész. Lassan elkavarja, majd iszik egy kortyot, aztán újra megkavarja. Jólesik, de mégsem bírja mosolyra, ahogy remélte.

SZAMOS MARIANN (1988, Margitta) székelyhídi, a kolozsvári BBTE történelem-régészet szakán szerzett diplomát, mesteri képzésben részesült a kulturális örökség védelme és kutatása területén. Szakmai publikációi és közéleti-kulturális eseményekről szóló beszámolóit internetes honlapon és nyomtatott sajtóban láttak napvilágot.